

L'ÉCHO D'EUGÈNE

NO 46 * MARS 2025

L'ACCÈS À L'ENSEIGNEMENT SUPÉRIEUR EN GRÈCE...

POUR LES ÉTUDIANTS AYANT UN BACCALAURÉAT FRANÇAIS

Avez-vous déjà entendu parler de ces élèves qui, malgré leur souhait de poursuivre leurs études dans leur pays et de rester ancrés dans leur terre natale, sont contraints à construire leur avenir ailleurs et prendre un autre chemin que celui dont ils ont envie ? Et bien figurez-vous que oui, ces élèves-là existent, et ils sont nombreux parmi nous, au Lycée Franco-Hellénique. Mais quelles sont donc les contraintes empêchant ces élèves de continuer leur scolarité en Grèce ? Pourquoi cela se passe-t-il ? Quelles seraient les solutions pour surmonter cet obstacle ?

J'aimerais donc à travers cet article expliquer les conditions et la situation concrète ayant lieu dans ce domaine-ci de la scolarité et offrir des solutions potentielles, tout comme élargir les futures opportunités des jeunes se trouvant dans cette situation. Et tout cela à travers le regard d'une élève.

Les élèves qui terminent leur scolarité en Grèce dans une école grecque, passent à la fin de leur dernière année de lycée (τρίτη λυκείου) les examens dits « Panhelléniques » leur permettant l'entrée à l'université. Ces examens pourraient être considérés comme étant l'équivalent du diplôme du baccalauréat français.

La raison pour laquelle les élèves grecs vivant en Grèce et suivant le programme de l'éducation nationale française ne peuvent accéder aux universités grecques est la grande différence des deux curriculums scolaires malgré les similitudes d'évaluation qu'ils partagent tous deux.

En quelques mots, la « seule solution » serait de suivre les deux systèmes éducatifs simultanément et participer aux deux examens différents, chose qui est pratiquement impossible pour un lycéen.

Il existe néanmoins deux catégories de candidats auxquels il a été accordé le privilège et le droit d'entrer dans les institutions supérieures grecques, en suivant des règles exceptionnelles qui facilitent donc leur accès : tout d'abord les élèves grecs qui résident à l'étranger pendant quelques années avant les examens panhelléniques, ayant la possibilité de passer les « Πανελλήνιες », sont seulement examinés sur la rédaction et la langue grecque; mais également des élèves étrangers qui sont admis sur la base d'un certain pourcentage.

On pourrait défendre l'idée que ces conditions de facilitation mentionnées ci-dessus pourraient être appliquées aux élèves grecs vivant sur le territoire grec mais fréquentant le Lycée Franco-Hellénique. D'autres pourront s'opposer à cette opinion et plaider en faveur de l'idée que ces élèves auraient très bien pu rejoindre le système éducatif grec et que c'est leur choix de ne l'avoir pas fait. Il est toutefois important de considérer que beaucoup de ces élèves n'ont pas eu ce « choix » en raison de multiples facteurs, tout au long de leur jeunesse, qui ont pu les mener à rejoindre le système français en Grèce.

C'est sur ces deux opinions principales que se fonde désormais le débat sur l'approbation de cette proposition, qui faciliterait la vie de nombreux jeunes grecs et leur permettrait d'avoir la chance de choisir leur propre voie.

Afin de conclure mon article, j'aimerais mettre l'accent sur le fait que devoir quitter son pays à un jeune âge, sans la capacité de choix et sans autre alternative concrète que celle de poursuivre les études supérieures à l'étranger peut être une étape extrêmement éprouvante et douloureuse.

C'est pour cette raison qu'il est, à mon avis, important de donner la possibilité aux élèves, quels que soient leur pays et leur nationalité, de choisir entre quitter ou rester au sein de leur pays après leur scolarité. Et si cela s'avère irréalisable pour notre génération, que ce le soit au moins pour celles à venir.

Dafni Efstratiou, 2nde 2

© Χάρης Ψυρρής

L'ADDICTION

Une taffe, une gorgée ou un jeu de poker peuvent être le début d'un cycle vicieux.

C'EST QUOI L'ADDICTION ?

D'après de nombreux psychologues comme B. F Skinner (comportementaliste) ou Sigmund Freud (psychanalyste), l'addiction est « un état de dépendance psychologique et/ou physique à une substance ou un comportement ». Cela concerne l'alcool, les drogues ou le jeu.

COMMENT PEUT-ON DEVENIR ADDICT À QUELQUE CHOSE ?

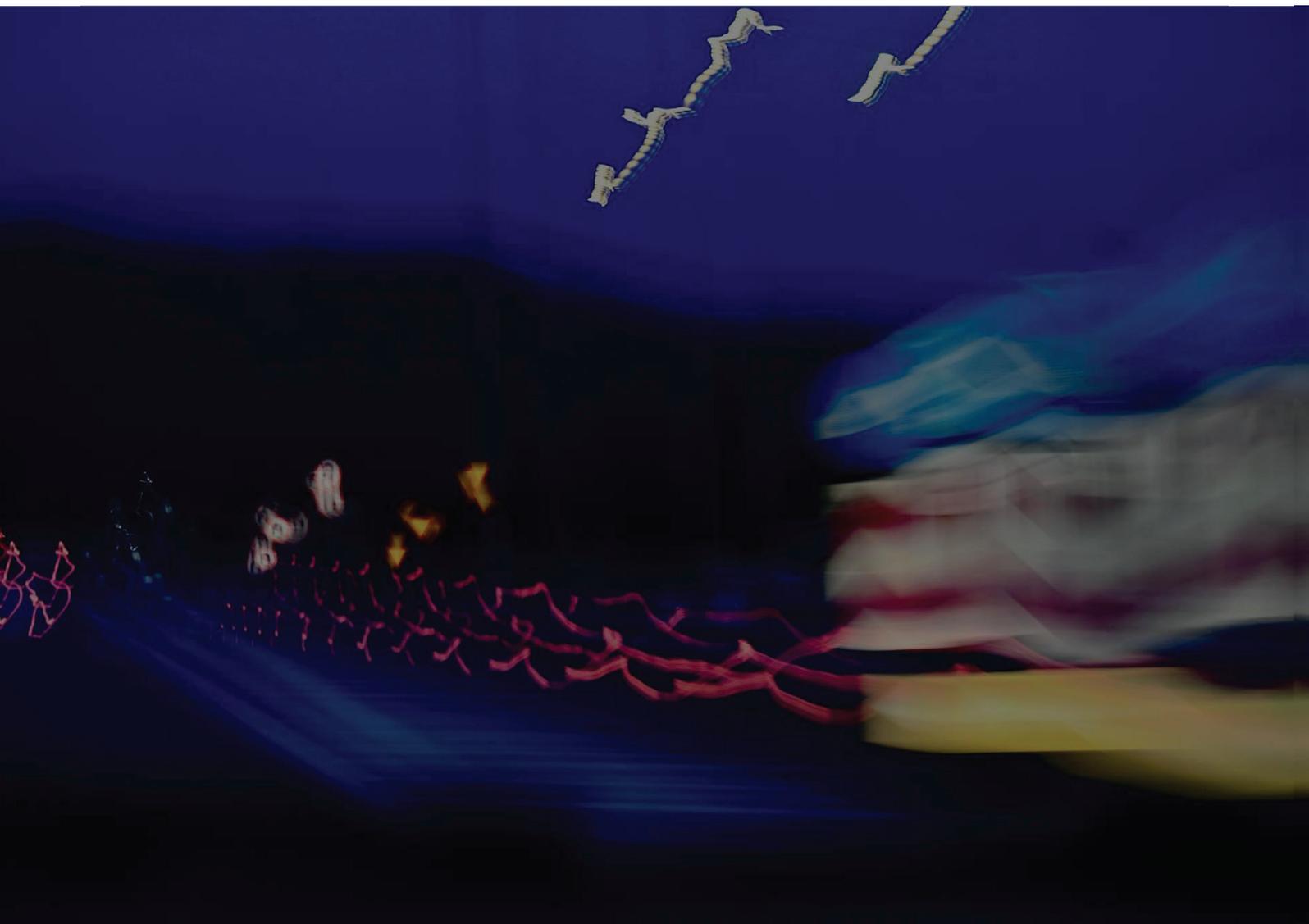
De mauvaises influences amicales ou même familiales peuvent être la raison d'une addiction, tout comme des problèmes psychologiques. D'après presque tous les psychologues, si quelqu'un est psychologi-

quement instable ou faible, il peut être beaucoup plus facilement victime d'une addiction.

QUELS SONT LES EFFETS DE L'ADDICTION DANS LE CERVEAU ?

Maintenant rentrons dans les détails. D'après la FRC (Fondation pour la recherche sur le cerveau), les effets de l'addiction sur le cerveau sont plutôt complexes : il existe des modifications du système de récompense, du contrôle des impulsions, de la mémoire et du stress. Ces changements peuvent être temporaires mais aussi permanents, selon la durée et la gravité de l'addiction. Le cerveau s'adapte au comportement addictif, ce qui renforce la dépendance et rend la récupération difficile.

Lazaros Fransiozi 2nde 5, Apollonas Paris 2nde 4, Hector Plafoutzis 2nde 5, Serge Sarris 2nde 2

© Χαρά Βλαχάκη, ΣΤ1

57 MORTS

28 FÉVRIER 2023

Le 28 février 2023, une collision entre deux trains a eu lieu en Grèce, à Tempi.

Un des deux trains transportait des passagers ; l'autre était un train commercial contenant des produits chimiques. A la suite de la collision, une explosion a eu lieu. 57 personnes sont mortes. Certaines n'ont pas été retrouvées ; d'autres ont été gravement blessées.

Jusqu'à maintenant et selon certaines sources, l'enquête

n'a pas été assez approfondie et personne ne veut prendre la responsabilité de cette catastrophe. Les manifestants en Grèce demandent que justice soit faite et se posent encore des questions sur ce qui a causé l'événement tragique.

Amira Ben Ahmed 2nde 5, Katia Spatha, 2nde 5

ΔΕΝ ΕΧΩ ΟΞΥΓΟΝΟ

Σύγκρουση, έκρηξη, φωτιά, νεκροί
Τέσσερα στάδια που δεν θα 'χες φανταστεί

«Πάρε με όταν φτάσεις», δεν έφτασαν ποτέ
Μια μάνα πάντα κλαίει για το παιδί που έχασε!

Ανθρώπινο λάθος, είπανε πως ήταν,
εκείνο το δυστύχημα στο οποίο σκοτωθήκαν
57 ψυχές
και χάθηκαν αδίκως

Οι ράγες της ανάπτυξης, βαφτήκανε με αίμα
Ποτέ δε θα ξεχάσουμε τι έγινε στα τρένα

2 ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Δύο χρόνια πέρασαν από την τραγωδία
Κανένας μας δεν ξέχασε αυτή την τραγωδία

Τα λόγια των παιδιών, γραμμένα σε πανό
Δεν ξεχνώ! Πονώ!

Amira Ben Ahmed 2nde 5, Katia Spatha, 2nde 5

© Ηλίας Δημακουλέας

FOOTBALL : AMOUR ET PEUR

Moi, personnellement, j'aime trop le football parce que ça me permet de me dépenser et de pouvoir passer mon temps en faisant quelque chose que j'aime.

J'aime trop parce que ça m'amuse ; j'aime parce qu'il y a une grande ambiance dans les stades de football avec toutes les personnes qui crient : ça me donne un sentiment de confiance et de force mentale ; ça me donne un sentiment fort que je ne peux pas vraiment

expliquer : par exemple, quand vous rentrez dans le stade, vous pouvez sentir l'adrénaline et la confiance.

Le football a tous ces bons côtés mais le football aussi un côté négatif avec la peur, le stress, la fureur. J'ai peur de me faire une blessure, de me faire mal et de ne plus pouvoir jouer. J'adore le football et je ne peux pas imaginer ma vie sans jouer au football.

Serge Sarris, 2de 2

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΠΑΓΚΑΚΙ

Σε έναν κόσμο στον οποίο οι άνθρωποι τείνουν να επιστρέψουν στην «φυσική κατάσταση», για την οποία κάνει λόγο ο Τόμας Χομπς, η βία αποτελεί ένα φαινόμενο που βρίσκει εύφορο έδαφος για να ευδοκιμήσει. Θύμα βίας στις μέρες μας μπορεί να υπάρξει ο οποιοσδήποτε. Παρόλα αυτά μια από τις κοινωνικές ομάδες, η οποία πλήττεται με δριμύτητα από τα φαινόμενα κακοποίησης, είναι οι γυναίκες, οι επιθέσεις κατά των οποίων «ανθίζουν» τα τελευταία χρόνια παγκοσμίως.

Μπροστά σε αυτή την αποκαριωτική πραγματικότητα ωστόσο, υπάρχουν άνθρωποι που αρνούνται να κρατήσουν το βλέμμα τους χαμηλά. Αρνούνται να αφήσουν αυτό το φαινόμενο, το οποίο σφραγίζει ερμητικά πόρτες, παράθυρα, αλλά και βλέμματα που δεν αντέχουν να αντικρίσουν το έρεβος που συμβιώνει μαζί του, να τους «φιμώσει».

Έτσι, η επιθυμία για την εξάλειψη του φαινομένου γέννησε την ιδέα για ένα πορτοκαλί παγκάκι, σύμβολο του αγώνα κατά της έμφυλης βίας. Το «Orange the World» είναι μία εκστρατεία του ΟΗΕ για την ευαισθητοποίηση κατά της βίας των γυναικών και των κοριτσιών. Συνιστά μια δράση, πρωτοβουλία της γερμανικής αλλά και της γαλλικής πρεσβείας στην Αθήνα, η οποία δειλά-δειλά αρχίζει να εδραϊώνεται.

Έχοντας ταξιδέψει και τοποθετηθεί σε αρκετές χώρες, το παγκάκι εγκαταστάθηκε τελικά στο σχολείο μας. Έχοντας την τιμή να το καλωσορίσουμε, μας δόθηκε η ευκαιρία... να συνομιλήσουμε μαζί του:

- Αγαπώ το παγκάκι ξέρεις γιατί είσαι πορτοκαλί;

Το πορτοκαλί χρώμα συμβολίζει ένα μέλλον χωρίς βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών, προωθώντας την ελπίδα και την αισιοδοξία.

- Έχεις ακούσει κάποια ενδιαφέρουσα ιστορία που θα ήθελες να μοιραστείς μαζί μας;

Ιστορίες έχω ακούσει πολλές, μια όμως ήταν αυτή μου με συντάραξε. Η Σοφία ήταν μια γυναίκα γεμάτη όνειρα, ελπίδες και φιλοδοξίες. Ζούσε σε μια μικρή πόλη και εργαζόταν ως γραφίστρια, δημιουργώντας έργα που την έκαναν να αισθάνεται περήφανη για τον εαυτό της. Ωστόσο, πίσω από το χαμόγελό της, η ζωή της ήταν γεμάτη σκιές και σιωπηλές πληγές. Ο σύντροφός της, ο Άρης, ήταν πάντα γλυκός στα μάτια των άλλων, αλλά στο σπίτι, η πραγματικότητα ήταν διαφορετική. Στην αρχή, οι εκρήξεις του θυμού ήταν λίγες και σπάνιες, αλλά με τον καιρό, γινόντουσαν όλο και πιο συχνές.

Οι λέξεις του, σκληρές και απογοητευτικές, τη βασάνιζαν περισσότερο από ό,τι οι σωματικές κακοποιήσεις. Την απομόνωνε από φίλους και οικογένεια, της έλεγε πως δεν ήταν ικανή και πως κανείς δεν την ήθελε. Σταδιακά, άρχισε να πιστεύει ότι τα λόγια του ήταν η αλήθεια. Όμως υπήρχε κάτι μέσα της που δεν ήθελε να αφήσει να σβήσει. Μια ημέρα, μετά από ακόμη έναν καυγά, η Σοφία βγήκε έξω για να πάρει λίγο αέρα. Περιπάτησε στους δρόμους της πόλης και κατέληξε στο μικρό πάρκο κοντά στο σπίτι τους.

Εκεί, παρατήρησε ένα παγκάκι που δεν είχε ξαναπροσέξει. Ήταν πορτοκαλί. Ένα έντονο, ζωντανό πορτοκαλί που φαινόταν να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα έπιπλα του πάρκου. Το χρώμα του ήταν φωτεινό και ζωντανό, ενώ όλα γύρω του ήταν γκριζα και παλιά.

Η Σοφία κάθισε πάνω του και για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό ένιωσε την ανάγκη να ακούσει τον εαυτό της. Το παγκάκι, με την έντονη πορτοκαλί του απόχρωση, της θύμιζε κάτι σημαντικό: τη δύναμη της αλλαγής. Όπως το πορτοκαλί, που ξεχώριζε από το γκρι του περιβάλλοντος, έτσι και εκείνη μπορούσε να ξεχωρίσει, να ζήσει και να αναπνεύσει ξανά. Για την επόμενη ώρα, η Σοφία καθόταν εκεί, κοιτώντας το παγκάκι και συνειδητοποιώντας ότι η ζωή της δεν έπρεπε να είναι σκιά. Η εικόνα του πορτοκαλί παγκάκι την έκανε να σκεφτεί την ανάγκη για αναγέννηση και για ένα νέο ξεκίνημα.

Είχε το δικαίωμα να ζήσει ελεύθερη, χωρίς φόβο και καταπίεση. Και συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να απελευθερωθεί από τη σχέση που τη δυνάστευε, πριν να είναι πολύ αργά. Κάθε φορά που περνούσε από εκείνο το πάρκο, έβλεπε το παγκάκι και ένιωθε πιο δυνατή. Το πορτοκαλί χρώμα του την ενέπνεε να προχωράει, να διεκδικεί τον εαυτό της και να θυμάται ότι, όπως το παγκάκι ξεχώριζε από τα άλλα έπιπλα, έτσι και εκείνη είχε το δικαίωμα να ξεχωρίσει και να ζήσει τη ζωή της με αξιοπρέπεια.

Η Σοφία δεν ξέχασε ποτέ εκείνο το παγκάκι. Ήταν το σημείο εκκίνησης για τη νέα της ζωή, για τη ζωή της χωρίς βία, για τη ζωή της γεμάτη φως και ελπίδα. Και το πορτοκαλί παγκάκι έμεινε εκεί, να θυμίζει σε κάθε γυναίκα που το κοιτούσε ότι η ελευθερία και η δύναμη είναι πάντα μέσα τους αρκεί να έχουν το θάρρος να τις ανακαλύψουν.

- Πώς αισθάνεσαι που τοποθετήθηκες σε ένα διαπολιτισμικό σχολείο;

- Είναι πραγματικά τιμή μου που τοποθετούμαι σε έναν τέτοιο χώρο. Έναν χώρο γεμάτο νεαρά μυαλά, μικρούς πολίτες που σε λίγο καιρό θα αναλάβουν τον ρόλο ενός ενεργού πλέον πολίτη. Τα παιδιά, οι μαθητές αλλά και οι εκπαιδευτικοί οφείλουν να ενημερώνονται για τέτοιου είδους θέματα. Θέματα που πολλές φορές παραμένουν κρυφά. Πολλές φορές συμβαίνουν κάτω απ' τη μύτη μας και εμείς δεν το αντιλαμβανόμαστε. Έτσι λοιπόν, ελπίζω πως με την παρουσία μου εδώ θα διαδώσω το μήνυμα που θέλω να περάσω. Την ελπίδα και την αισιοδοξία. Ένα σύμβολο αλλαγής. Πότε δεν είναι αργά να αλλάξεις και ποτέ δεν είναι αργά να μιλήσεις.

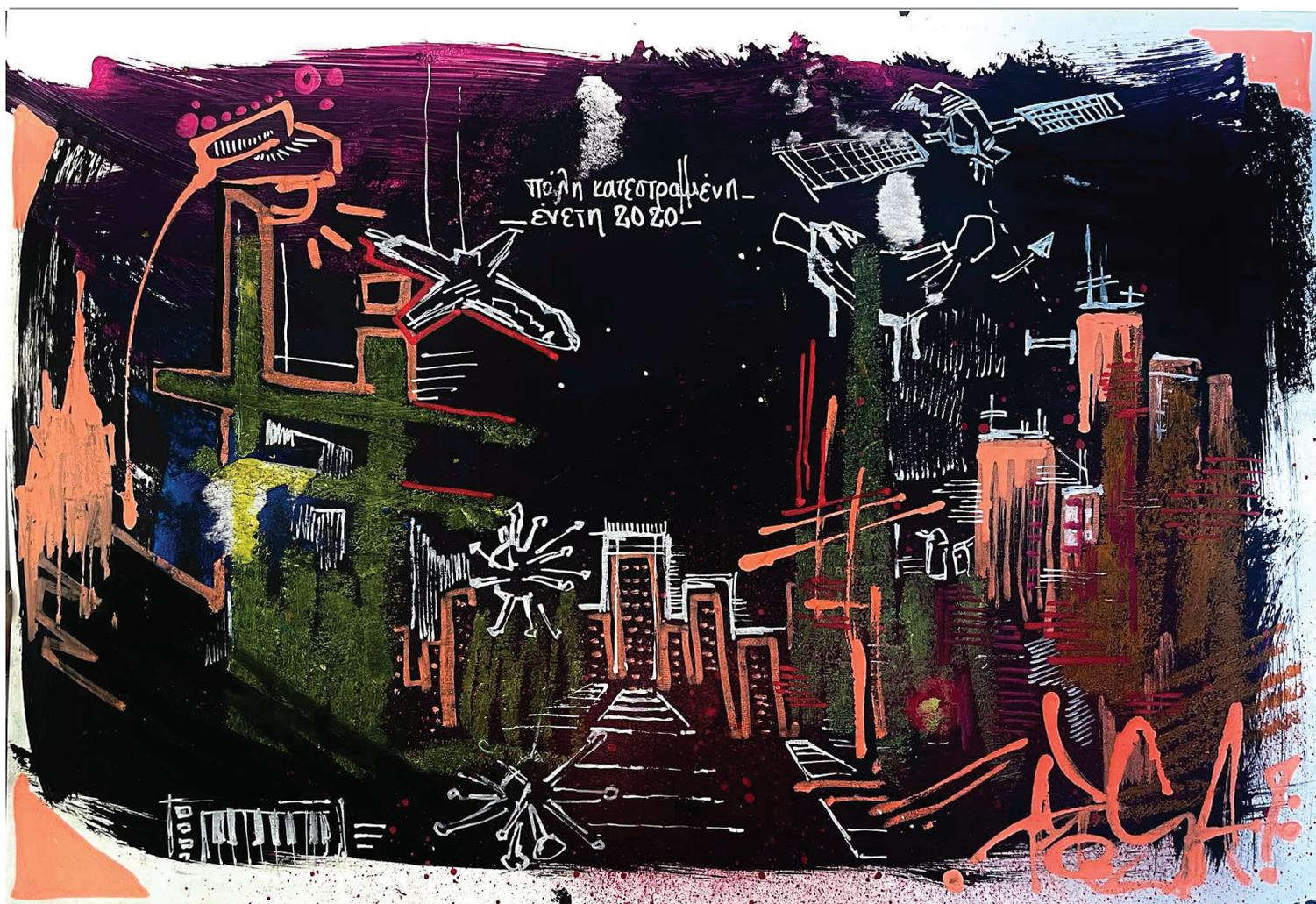
As ενώσουμε λοιπόν τις φωνές μας με χιλιάδες γυναίκες διεκδικώντας μια ζωή χωρίς φόβο και σεξισμό. As καθίσουμε στο παγκάκι και as γίνουμε εμείς η σταγόνα πλιαχτίδας μέσα στο απέραντο σκοτάδι. As πούμε ΟΧΙ στη βία κατά των γυναικών, αλλά και στην βία γενικότερα.

**Κωνσταντίνος Μεζόπουλος Ε1,
Νεφέλη Μωυσιάδη Ε1, Ευτυχία Σταματάκη Ε1**

© Χαρά Βλαχάκη, ΣΤ1

« TRUMP GAZA » : BONNE IDÉE ?

Cela fait plus de deux ans que l'on parle de la bande de Gaza. Mais pourquoi ? Qu'est-ce que la bande de Gaza ? Pourquoi en parle-t-on aussi souvent, notamment depuis l'élection de Donald Trump, président des Etats-Unis ?

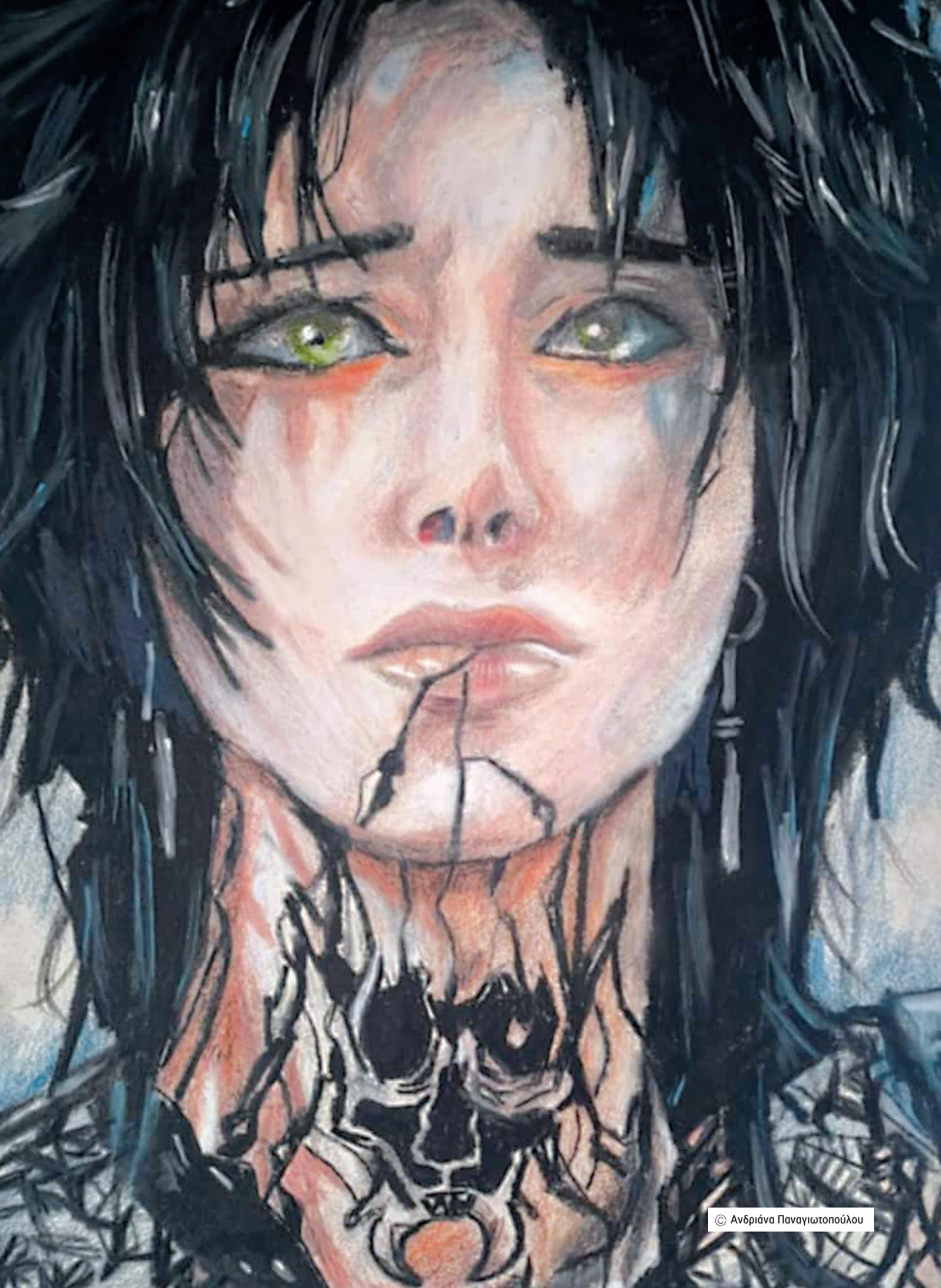
La bande de Gaza, ce petit bout de territoire de 360 km², au Moyen Orient, le long de la Méditerranée, a fait l'objet d'énormément d'attaques et son histoire est particulièrement tourmentée depuis des années. Cette zone fragile a capté récemment l'attention du président Donald Trump, comme on peut le voir dans une des vidéos qu'il a publiées sur ses réseaux sociaux, en février 2025.

En effet, il a diffusé une vidéo générée par une intelligence artificielle mettant à exécution son projet pour Gaza, qu'il a ensuite nommé « Trump Gaza ». Son projet a comme objectif que les

Etats-Unis annexent ce territoire palestinien afin de démolir toute la bande de Gaza pour la reconstruire et créer une « riviera » du Moyen Orient. Pour cela, il compte expulser, le temps des rénovations, le peuple palestinien habitant à Gaza vers d'autres pays frontaliers comme l'Égypte ou la Jordanie.

Non seulement ces pays ont refusé mais cette proposition enfreint en réalité le droit international. D. Trump appelle à la violation des principes fondamentaux du droit humanitaire : la charte des Nations Unies interdit la « menace » de recourir à la force pour « conquérir » un territoire.

*Ariane Kamaris Lycourioti 2nde 3,
Aithra Nasiou 2nde 3, Nefeli Shehaj 2nde 4,
Elisabeth Triantafyllidi Hauduc 2nde 3*

CUISINER AVEC « THE LOVE VAN » POUR LES SANS-ABRIS

Les élèves de Cm2B présentent leur projet «The Love van», lancé par Céline Pinon et mis en action par eux-mêmes et les délégués du lycée de la section hellénique grâce à Madame Savvinidou.

Le mercredi 19 février 2025, nous sommes allés dans la salle polyvalente et nous avons cuisiné avec Lefteris et Makis pour aider le « Love van ».

• Qu'est-ce que le « Love van » ?

C'est une association bénévole qui offre de l'amour et de l'aide concrète à des personnes et des animaux. En effet, Monsieur Lefteris est le fondateur et son ami, Makis, champion paralympique, l'accompagne. Chaque mercredi, ils cuisinent avec des élèves dans des écoles pour offrir des plats délicieux pour les jeunes qui vivent dans la rue. Ainsi, avec leur camionnette, ils se déplacent dans les régions où il y a eu des feux pour secourir des personnes qui en ont besoin.

• Comment cela a-t-il commencé ?

Deux élèves de Cm2B ont interviewé Madame Céline Pinon, documentaliste au CDI qui est à l'origine de ce projet : Madame Céline nous a demandé de cuisiner avec « The Love van » pour être solidaires des personnes qui vivent dans la rue, pour leur offrir un repas chaud et aussi pour passer un moment ensemble à cuisiner pour une bonne cause et apprendre à partager.

Elle est venue nous le demander car on était disponible. Madame Céline nous a regardés et elle était certaine que nous avions bien cuisiné ! Elle connaît le «The Love van» depuis deux ans car elle a cuisiné avec eux et elle a aussi distribué les repas.

• Que s'est-il passé ensuite ?

Les délégués, éco-délégué et leurs suppléants ont écrit une lettre pour les parents de la classe. Dans cette lettre, ils leur demandaient d'acheter des aliments qu'il y avait sur une liste en leur expliquant que cela n'était pas obligatoire ! Ensuite, en classe, nous avons lu les 3 objectifs de développement durable : Objectif No 1 PAS DE PAUVRETE, Objectif No 2 FAIM ZERO et Objectif No 3 BONNE SANTE et BIEN-ETRE.

Nous avons compris que ces trois objectifs sur les 17 au total, étaient travaillés avec ce projet. Nous avons discuté tous ensemble pour prendre des décisions, comme par exemple d'acheter le pain à la dernière minute pour qu'il soit frais ; nous avons regardé sur Internet à quoi ressemblaient les aliments demandés pour comprendre de combien de boîtes ou de paquets nous avons besoin pour obtenir les quantités demandées, etc...

- 2 litres d'huile d'olive
- 2 kg de concentré de tomates
- 7 kg de petites pâtes (coquillettes, etc.)
 - 3 kg d'oignons
 - 2 kg de carottes
 - 2 kg d'aubergines
- 2 kg de poivrons multicolores
- 8 kg de pain
- 3 kg de pâte à tartiner ou de confiture
- Pain de mie pour 100 sandwiches

• Objectifs pédagogiques et éducatifs

La maîtresse a ensuite expliqué aux parents le lien entre ce projet et ce que nous apprenons à l'école :

Ce projet s'inscrit dans le programme de l'Éducation morale et civique (EMC) au CM2, notamment dans les compétences suivantes :

- Agir individuellement et collectivement pour améliorer la société.
- Comprendre les notions de solidarité et d'entraide.
- Développer l'esprit critique et la responsabilité citoyenne.

Il permet aussi de travailler des compétences en sciences (alimentation et santé), en mathématiques (proportions et mesures pour les recettes) et en expression orale et écrite (explication du projet, retour d'expérience : écriture d'articles et interviews, de lettre de remerciements, etc...).

• Alors, raconte... !!! C'était comment ?!

Tout d'abord, un groupe d'enfants a ramené des objets du camion (le vrai « Love van » !) pour cuisiner et un autre groupe a nettoyé les tables. Puis, les enfants ont rincé les légumes et a commencé à les éplucher... pour les couper en tout petits morceaux : carottes, oignons, aubergines. D'autres enfants apportaient de l'eau pour mettre dans l'immense casserole qui était sur le feu. Pendant ce temps, certains élèves ont nettoyé le sol, rangé les tables, jeté les épluchures...

Enfin, l'heure est venue de mettre tous ces légumes dans l'énorme casserole, alors que d'autres élèves mettaient le concentré de tomate et d'autres touillaient avec une grande cuillère en bois. La sauce sentait très

bon et elle avait l'air délicieuse !!

• **Un moment de partage avec Makis, le médaillé paralympique**

C'est alors que M. Makis nous a réunis pour parler de son histoire :

M. Makis est devenu paralysé dans un accident de moto à 17 ans, alors qu'il faisait des roues arrière. Pour lui, la vie est devenue difficile. Il se déplace dans un fauteuil roulant. Il est champion paralympique et a gagné beaucoup de médailles, a battu de nombreux records. Avant son accident, il faisait beaucoup de sports.

L'équipe nationale paralympique de Grèce l'a recruté en 2014 sur la discipline du lancer de disques. Il nous a expliqué que ce n'est pas parce qu'il est handicapé qu'il a arrêté l'athlétisme. Il fait encore aujourd'hui beaucoup de sports : du ski, des courses de kart, du basket... Malgré tout son désespoir, il a pu avancer dans la vie et trouver de l'espoir, de la joie et de la force.

Il nous a dit que c'était important de prévoir des rampes, des toilettes adaptées, des choses qui aident les personnes en fauteuil roulant à se déplacer, à aller au restaurant, au cinéma, pour ne pas rester seuls chez eux.

• **Et la surprise très émouvante ...**

Au bout de 15 minutes, M. Lefteris nous a donné les couvercles en carton des barquettes, avec des marqueurs pour dessiner, écrire des vœux aux sans-abris qui allaient manger les repas ! C'était émouvant car on a eu la certitude de pouvoir aider des jeunes mais aussi des enfants qui pourraient avoir notre âge, des enfants comme nous !

On leur a écrit des messages comme « courage », « bon appétit », « reste fort », « devient fort et mange bien ! » et nous leur avons fait des cœurs et des dessins !

• **Un immense merci aux parents d'élèves de la classe de Cm2B !**

Nous voudrions remercier chaleureusement nos parents d'avoir acheté les aliments en si peu de temps ! Sans s'être concertés, ils ont acheté de tout et ont permis de réunir 90% de ce que nous avions sur la liste !

• **Un immense merci aux délégués du lycée de la section hellénique !**

Dès que nous avons fait la liste des aliments recueillis, notre maîtresse

a informé Madame Ioanna Savvinidou, directrice du lycée de la section hellénique, car elle avait proposé à Madame Céline d'aider à ce projet. Madame la directrice a contacté les délégués qui sont allés acheter le pain frais et les aliments qui restaient !

Nous voudrions remercier tout aussi chaleureusement Madame Savvinidou et les délégués du lycée pour leur participation cruciale à la réussite de ce projet.

• **Un immense merci également à la direction et aux agents du LFHED !**

Nous souhaiterions aussi dire un grand merci à la direction du LFHED qui a autorisé ce projet et acheté toutes les barquettes qui ont servi à transporter les repas et les remettre individuellement aux sans-abris, ainsi qu'aux agents qui ont mis les tables dans la salle polyvalente pour nous permettre de cuisiner.

• **Notre plus sincère gratitude à Madame Céline Pinon !**

Grâce à elle, nous avons pu vivre cette expérience unique et nous lui avons écrit une lettre de remerciements que nous lui avons laissée le jour même sur son bureau au CDI...

© Αινείας Χουντάλας, ΣΤ1

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Το καλοκαίρι είναι η εποχή της ξεκούρασης, των διακοπών και της χαλάρωσης, αλλά για πολλούς εφήβους αποτελεί και μια ιδανική ευκαιρία για να αποκτήσουν την πρώτη τους εργασιακή εμπειρία. Τα λεγόμενα Summer Jobs δεν προσφέρουν μόνο ένα επιπλέον χαρτζιλίκι, αλλά και πολύτιμες δεξιότητες, υπευθυνότητα και αυτονομία.

Από την εξυπηρέτηση πελατών σε καφετέριες μέχρι τη δημιουργική απασχόληση σε κατασκηνώσεις, αλλά και την εθελοντική εργασία, υπάρχουν πολλές επιλογές για όσους ανήλικους εφήβους θέλουν να αξιοποιήσουν τους καλοκαιρινούς μήνες με παραγωγικό τρόπο.

Στο άρθρο αυτό, κατά κύριο λόγο θα αναλύσουμε μια στατιστική μελέτη που κάναμε στο σχολείο μας, το LFHED, αξιοποιώντας τα ερωτηματολόγια που συμπληρώθηκαν από 60 μαθητές, του ελληνικού και του γαλλικού τμήματος. Θα δούμε μαζί τι ψάχνουν η έφηβοι όσων αφορά την εργασία τους καλοκαιρινούς μήνες, και για ποιους λόγους θέλουν να εργαστούν.

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΓΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Στο Γαλλικό τμήμα, η πλειονότητα των εφήβων (81%) εμφανίζεται να θέλει να εργαστεί το καλοκαίρι, γεγονός που δείχνει ότι οι νέοι θέλουν να αποκτήσουν τριβή με ένα διαφορετικό περιβάλλον τους καλοκαιρινούς μήνες. Επίσης, ότι η μεγάλη πλειοψηφία θέλει να «σπάσει το κατεστημένο» αξιοποιώντας τα καλοκαίρια του.

Επιπλέον, το 73,3% έχει ήδη εργαστεί εκτός σχολείου, κάτι που φανερώνει ότι αρκετοί έχουν έρθει σε επαφή με την εργασία από νεαρή ηλικία. Ωστόσο όπως μας επισήμαναν πολλοί από αυτούς που δήλωσαν πως είχαν δουλέψει, δεν το έκαναν επί αμοιβή, και δούλεψαν για πολύ μικρό χρονικό διάστημα σε επιχείρηση που ανήκε σε μέλος της οικογένειας τους ή όπου ο ιδιοκτήτης ήταν φίλος των γονιών τους.

ΠΟΣΟ ΣΥΧΝΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ

Οι περισσότεροι μαθητές προτιμούν ένα ευέλικτο ωράριο. Το 56,6% επιλέγει να εργάζεται μία έως τρεις φορές την εβδομάδα, ενώ το 36,6% είναι διατεθειμένο να δουλεύει τρεις έως έξι φορές. Υπάρ-

χει, ωστόσο, και ένα μικρό ποσοστό (6,6%) που θα δούλευε ακόμα και καθημερινά. Όσον αφορά τις ώρες εργασίας, οι μισοί (53,3%) θέλουν μία έως τέσσερις ώρες την ημέρα, ενώ το 36,6% θα προτιμούσε ένα πιο γεμάτο πρόγραμμα (4-8 ώρες). Ένα 10% θα ήταν πρόθυμο να εργάζεται ακόμα και πάνω από οκτώ ώρες ημερησίως. Αυτά τα νούμερα δείχνουν πως οι έφηβοι θέλουν να διατηρήσουν το «πνεύμα του καλοκαιριού» το οποίο πρεσβεύει την χαλάρωση και την ξεκούραση, αλλά και να αρχίσουν να μπαίνουν μέσα στον κόσμο των ενηλίκων ο οποίος απαιτεί ισορροπία μεταξύ δουλειάς και ελεύθερου χρόνου.

ΚΙΝΗΤΡΑ ΓΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Οι κύριοι λόγοι που ωθούν τους εφήβους να αναζητήσουν ένα summer job είναι οι οικονομικοί (43,3%), αλλά και η επιθυμία να ενισχύσουν το βιογραφικό τους (23,3%), χωρίς να πληρωθούν. Ένα 30% έχει άλλους προσωπικούς λόγους, γεγονός που δείχνει ότι η εργασία για τους νέους δεν είναι μόνο θέμα χρημάτων, αλλά και εμπειρίας και αυτοβελτίωσης. Όμως μπορούμε να πούμε για αυτούς που θέλουν να δουλέψουν για να ενισχύσουν το βιογραφικό τους, ότι το κίνητρο έστω και εμμέσως είναι και πάλι οικονομικό, από τη στιγμή που ένα καλύτερο και πιο ανταγωνιστικό βιογραφικό σε βοηθάει να προσληφθείς σε δουλειά με μεγαλύτερες απολαβές. Επομένως τα 2/3 των μαθητών δίνουν σημασία στα χρήματα που θα πάρουν.

ΜΕ ΠΟΙΟΝ ΘΑ ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΔΟΥΛΕΨΟΥΝ

Όταν ρωτήθηκαν για το αν θα ήθελαν να εργαστούν με φίλους ή με άτομα από το οικογενειακό τους περιβάλλον, το 33,3% προτιμά να δουλέψει μαζί με φίλους, το 10% με μέλη της οικογένειάς τους, ενώ για το 56,6% αυτό δεν έχει ιδιαίτερη σημασία.

Λίγο λιγότεροι από τους μισούς θέλουν να έχουν στο πλάι τους άτομα που γνωρίζουν, πράγμα που σημαίνει ότι προτιμούν το μοντέλο στο οποίο πολύ από αυτούς έχουν ήδη, μια κάποια τριβή. Όμως οι υπόλοιποι παρόλο που δήλωσαν πως δεν έχει ιδιαίτερη σημασία το ότι δεν θα γνωρίζουν ποιοι θα είναι οι συνάδελφοί τους, μας κάνουν να σκεφτούμε κατά πόσο ένα ποσοστό από αυτούς το επιδιώκουν.

ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Οι μαθητές του ελληνικού τμήματος δήλωσαν όλοι πως ενδιαφέρονται για το «summer job» δείχνοντας με αυτόν τον τρόπο πως γενικά υπάρχει μεγάλη θέληση, προς αυτή την τάση.

Από τους ιδίους, το 14,3% έχει ήδη εργαστεί εκτός σχολείου και παρόλο που φυσικά αυτό το ποσοστό δεν αναλογεί σε μια πλειοψηφία, μας αποδεικνύει πως το ενδιαφέρον είναι γνήσιο και πως για τουλάχιστον κάποιους μαθητές η σκέψη τείνει να γίνεται πράξη.

Σχετικά με τα κίνητρα των μαθητών, κανείς δεν δήλωσε πως θα δούλευε με σκοπό την εκμετάλλευση του ελεύθερου του χρόνου, το 14,3% απάντησαν πως θα ήθελαν να το αξιοποιήσουν στο βιογραφικό τους, το 71,4% για τις χρηματικές απολαβές, ενώ το 14,3% έχουν κάποιον άλλο λόγο.

Όσον αφορά Στο είδος της εργασίας, το 14,3% θέλει να κάνει εθελοντισμό, το 28,6% επιθυμεί να δουλέψει χωρίς απολαβές αλλά με πιστοποίηση, το 55,6% έχει σκοπό να εργαστεί κανονικά με μισθό και τέλος υπάρχει ένα 1,5% που δηλώνει πως δεν ανήκει σε κάποια από τις προαναφερόμενες κατηγορίες.

Από αυτά μπορούμε να συμπεράνουμε ότι οι μαθητές κατά κύριο λόγο θα χρησιμοποιούσαν την εργασία τους για προσωπικό τους συμφέρον, είτε δηλαδή για να μπορέσουν να περάσουν σε ένα καλό πανεπιστήμιο του εξωτερικού, είτε για τα επιπλέον χρήματα.

Στο κομμάτι των ωραρίων, σε υποθετικό σενάριο εργασίας, το 80% θα δούλευε 3-6 μέρες ανά εβδομάδα και το 20% 1-3 μέρες ανά εβδομάδα, επιπλέον το 71,4% θα προτιμούσε για 1-4 ώρες την ημέρα, ενώ το 28,6% για 4-8 ώρες. Τέλος οι μαθητές δήλωσαν ότι θα προτιμούσαν κατά την πλειοψηφία τους 71,1%, να δουλέψουν με φίλους, ενώ άλλοι θεώρησαν πως θα ήταν καλύτερα με αγνώστους 14,3%, και τέλος το 28,6% είπε πως δεν έχει γι αυτούς, σημασία.

Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Στην Ελλάδα οι ανήλικοι από τα 15 έτη και μετά επιτρέπεται να εργάζονται αλλά με κάποιους περιορισμούς. Για εκείνους οι οποίοι δεν έχουν κλείσει ακόμα τα 16 και για εκείνους που φοιτούν σε γυμνάσια λύκεια και επαγγελματικές σχολές δεν επιτρέπεται να εργάζονται πάνω από 6 ώρες ημερησίως και 30 ώρες εβδομαδιαία.

Για όσους είναι άνω των 16 ετών οι ώρες δεν πρέπει να ξεπερνούν τις 8 ημερησίως και τις 40 εβδομαδιαία. Κανένας ανήλικος δεν επιτρέπεται να κάνει υπερωρίες και να εργάζεται τις νυκτερινές ώρες (22.00-06.00).

Επίσης, δικαιούνται 12 ώρες συνεχούς ανάπαυσης και ένα διάλειμμα τουλάχιστον μισής ώρας εάν εργάζονται πάνω από 4.5 ώρες. Ακόμα για όσους παρακολουθούν μαθήματα στο σχολείο πρέπει να υπάρχει ένα κενό 2 ωρών από το τέλος των μαθημάτων μέχρι την αρχή της βάρδιας. Τέλος, όλοι οι εργαζόμενοι κάτω των 18 πρέπει να έχουν δύο μέρες κατά την διάρκεια των οποίων δεν θα εργάζονται καθόλου, μια εκ των οποίων θα είναι η Κυριακή.

Θηρεσία Μάκρα, Δ4

Dimitrios Theodoropoulos, 2nde 2

ΤΟ ΣΚΑΚΙ: ΜΙΑ ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΗ ΑΝΟΔΟΣ ΔΗΜΟΦΙΛΙΑΣ

Το σκάκι, ένα από τα μακροβιότερα και ευγενέστερα χόμπι, έχει γνωρίσει ραγδαία ανάπτυξη τα τελευταία χρόνια γεγονός που είναι λογικό διακρίνοντας τους λόγους. Αρχικά, όμως είναι απαραίτητο για την κατανόηση τους, μια σύντομη περιγραφή του παιχνιδιού.

Το συγκεκριμένο παιχνίδι διαδραματίζεται σε μια σκακιέρα 64 τετραγώνων (8x8) που διακρίνονται εναλλάξ σε άσπρα και μαύρα τετράγωνα (αντίστοιχα και τα κομμάτια όσον αφορά το χρώμα). Επιπρόσθετα, τα κομμάτια παρατάσσονται τα άσπρα στη πρώτη και δεύτερη γραμμή και τα μαύρα στην έβδομη και την όγδοη, ενώ τα άσπρα ξεκινούν πάντα πρώτα. Κάθε παίκτης, ξεκινώντας το παιχνίδι έχει στην κατοχή του δύο πύργους, δύο άλογα, δύο αξιωματικούς, μια βασίλισσα, έναν βασιλιά και οκτώ πιόνια. Στόχος του είναι να απειλήσει τον βασιλιά του αντιπάλου του με τέτοιο τρόπο που δεν έχει διαφυγή.

Τον τελευταίο καιρό έχει παρατηρηθεί μια άνοδος της δημοφιλίας του σκακιού. Αρχικά, ένα αίτιο αυτής της δημοφιλίας είναι η σειρά «Το γκαμπί της βασίλισσας», το οποίο πήρε μεγάλη φήμη στην περίοδο της καραντίνας. Αποτελέσματα αυτού του γεγονότος είναι η αύξηση πωλήσεων σε σκακιέρες, σε συνδρομές στο chess.com και στο lichess, ενώ αυξήθηκε δραματικά η παρακολούθηση αγώνων σκακιού.

Αυτή η άνοδος οφείλεται επίσης στην πληθώρα δημιουργών σκακιστικού περιεχομένου στις πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης προσφέροντας κατανοητή και σε βάθος ανάλυση των τελευταίων αγώνων και συμβουλές για τη βελτίωση των ακολούθων τους. Τέλος, η επιρροή που έχουν τα ΜΚΔ έχει παίξει σημαντικό ρόλο στην αυξανόμενη ενασχόληση με το σκάκι.

Επιπρόσθετα, το σκάκι έχει πολλά οφέλη στους ηλικιωμένους ανθρώπους, απέναντι σε ασθένειες που επηρεάζουν την μνήμη, αλλά και στα παιδιά. Λόγω αυτών παρατηρήθηκε η έντονη χρήση πλατφόρμων όπως αυτές που προαναφέρθηκαν, αλλά και το «chess kid» που είναι φτιαγμένο για παιδιά.

Αναλυτικότερα, τα παιδιά επωφελούνται μέσω της συγκε-

ντρωσης που αναγκάζονται να αναπτύξουν για να ανταπεξέλθουν στις ανάγκες μιας παρτίδας, δεξιοτήτων που έχει εκλείψει στις μέρες μας λόγω της έντονης χρήσης των οθονών.

Επιπρόσθετα, τα παιδιά βελτιώνουν την μνήμη τους λόγω της πληθώρας ανοιγμάτων που χρειάζεται να απομνημονεύσουν, με σκοπό την αντιμετώπιση των αντιπάλων τους. Ταυτόχρονα η ανάπτυξη της μνήμης, όπως προαναφέρθηκε, βοηθάει στην πρόληψη ασθενειών όπως το αλτσχάιμερ.

Επιπλέον, το σκάκι βελτιώνει τη στρατηγική σκέψη και την προνοητικότητα αφού οι σκακιστές αντιμετωπίζουν καταστάσεις όπου πρέπει να δημιουργήσουν ένα σχέδιο, έχοντας προβλέψει πιθανούς κινδύνους και έχοντας εκμεταλλευτεί αστοχίες του άλλου και ευκαιρίες που του «δίνει» η θέση.

Τέλος, ίσως το σημαντικότερο προτέρημα που αναπτύσσουν οι σκακιστές είναι η υπομονή που χρειάζεται και πριν και μετά αλλά και κατά την διάρκεια της παρτίδας. Πριν, χωρίς υπομονή οι σκακιστές δε θα μπορούσαν να μάθουν όλη την θεωρία που χρειάζεται. Κατά την διάρκεια η υπομονή βοηθάει στον υπολογισμό διαφόρων κινήσεων και στην εκμετάλλευση των λαθών του αντιπάλου στο έπακρο, αλλά και στην καλύτερη και πιο ψύχραιμη αντίδραση σε θέσεις που είναι χειρότεροι. Τέλος, η υπομονή μετά την παρτίδα, ειδικά μετά από μια ήττα, είναι απαραίτητη ώστε ο σκακιστής να μην περιμένει την βελτίωση των παρτίδων του και της βαθμολογίας του από την μια μέρα στην άλλη.

Καταλήγοντας, το σκάκι αναπτύχθηκε λόγω διάφορων συγκυριών αλλά και των πολλών ωφελειών που αποκομίζουν οι σκακιστές όλων το ηλικιών. Είτε κάποιος το θεωρεί άθλημα είτε χόμπι πρέπει να παραδεχτεί πως είναι μια ασχολία που, όπως όλες, ανταμείβουν την σκληρή δουλειά αλλά, σε αντίθεση με τις άλλες σε φέρνουν σε μια διαρκή σύγκρουση με τον ίδιο σου τον εαυτό.

Ινές- Μαρία Βαμβούκου, Δ1

Σταμάτης Βλάχος, Δ1

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΗΣ

Δε θα φοβόταν πια. Όχι. Δε θα πήγαινε πίσω. Δε θα έτρεχε μακριά. Δε θα κοντοστεκόταν σε κανένα βήμα. Όχι! Γιατί... Γιατί ζει... έστω. Γιατί νιώθει τα πάντα πιο ισχυρά από ποτέ. Τόσο που τυφλώνουν. Τόσο που χάνονται. Τα άστρα ποτέ δεν έλαμπαν τόσο φωτεινά. Λες και θα έλαμπαν για πάντα. Λες και θα φώτιζαν τα βήματα της μέχρι την απεραντοσύνη που έκρυβαν μέσα τους.

Η καρδιά της θα φούσκωνε μέχρι ψηλά. Τόσο που τίποτα μα τίποτα δε θα την έφτανε. Είχε περπατήσει ως την πιο πολυσύχναστη πλατεία της πόλης. Θα χόρευε στην μουσική της ζωής της. Θα αντηκούσε παντού. Θα φώναζε να ακουστεί μέσα στον κόσμο. Η ψυχή της θα πχούσε παντού.

Η νύχτα είχε απλωθεί σε κάθε γωνιά, σαν ένα κατάμαυρο πάπλωμα που γέμιζε με φωτάκια που πλημμύριζαν. Ο αέρας ορμούσε σαν άγριο θεριό. Τα δέντρα μπηγόνταν στο υγρό πυκνό έδαφος. Τα φύλλα έπεφταν ρυθμικά. Οι άνθρωποι κατέκλυζαν. Όλο και περισσότερο. Οι ταμπέλες των μαγαζιών φυσούσαν. Τα γιγαντιαία κτίρια την γέμιζαν με δέος. Το κρύο έδερνε, όμως τα δέντρα έστεκαν λικνίζοντας. Η μουσική δυνάμωνε μέχρι την άλλη μεριά της ψυχής της. Θα χόρευε. Θα φώναζε με τον τρόπο της καρδιάς της. Όλο και πιο μελωδικά. Όλο και πιο όμορφα. Εάν και χανόταν... Εάν και θα έτρεχε, αναζητώντας κάθε μικρή δροσοσταλιά γαλήνης που θα βρήκε. Θα κοιτούσε τον δρόμο της πιο κατάματα από ποτέ. Και για πρώτη φορά ένιωθε άπειρη...

Έβλεπε τους ανθρώπους, τους έβλεπε πως περνούσαν. Έβλεπε πως έτρεχαν στον ρυθμό τους. Έβλεπε τα παπούτσια πως στριμώχνονταν μεταξύ τους μες στο κυκλώνα τους.

Ένιωσε μια σκουνητιά στον ώμο της. Ένα άγγιγμα. Την στρίμωχνε όλο και περισσότερο. Προσπαθούσε να αναπνεύσει ανάμεσα στον κόσμο, και την έσερναν θαρρείς μακριά. Πολύ μακριά. Οι ήχοι ήταν έντονοι. Πάρα πολύ δυνατοί. Τα φώτα έτριζαν. Όλο και δυνατότερα. Η πλατεία έσφυζε από ζωή. Τα δρομάκια χάνονταν.

Η ζωή συνεχίζονταν. Οι συζητήσεις βούιζαν. Μια ρίγη διαπέρασε το σώμα της. Ένα παιδί πέρασε από μπροστά της.

Ήταν τόσο μικρό... Ο δρόμος του ήταν τόσο μεγάλος. Ανατρίχιασε. Ένιωσε τη δεινή του αίσθηση να την συνθλίβει, σχεδόν να την εξαγριώνει. Ένιωσε έναν κόμπο στο στομάχι. Έτρεμε... Και ήξερε πως έπρεπε πια να το αντιμετωπίσει. Άφησε τις αισθήσεις να την κατακλύζουν. Ο δρόμος της έλαμψε πιο λαμπρά από ποτέ. Πήρε μια βαθιά ανάσα τόσο δυνατή που πήγαν τα πνευμόνια της να σπάσουν. Ένα φως κάλυψε αδέξια το τοπίο. Η σιωπή της ούρλιαζε.

Θα άφηνε την ακατέργαστη δύναμη ενός χείμαρρου πληροφοριών να την τυλίγει. Η φωνή της... απέσπασε κάθε πηγή ήχου. Η δύναμη μέσα της έγινε ένας αδάμαστος κυκλώνας. Κατευθύνθηκε σε ένα καταπράσινο κήπο. Τα λουλούδια την σύραν στην ευωδία τους. Μύριζαν πανέμορφα. Ο σκοπός της όλο και δυνάμωνε.

Ο ουρανός άρχισε να ρίχνει πυκνές μάζες νερού. Το μόνο που ήθελε ήταν να πιάσει τα άστρα. Όλοι μας θέλουμε! Η βροχή ρήμαζε. Τα πάντα σπεύδουν. Τα πάντα περιτριγυρίζουνε και εμείς ψάχνουμε κάτι, έστω να αγκιστρωθούμε. Η νύχτα την αγκάλιασε πιο σφιχτά από ποτέ. Ο τρόπος που κινείται την κάνει να νιώθει ελεύθερη. Η σπίθα της δυνάμωνε εντονότερα. Ο παγερός άνεμος την ανατρίχιαζε. Όσο φοβόταν, όσο έτρεχε. Θα κυνηγούσε άστρα. Θα πάγωνε ο χρόνος.

Όλα τα αστέρια θα ήταν πιο κοντινά. Ένας θολός άνθρωπος θα περνούσε από πάνω της. Δε θα ένιωθε πια το ίδιο ζεστό συναίσθημα. Το μπουφάν της δε θα της έφερνε το ίδιο ζεστό συναίσθημα. Το ίδιο νεαρό αγόρι πέρασε από μπροστά. Το κοίταξε στα μάτια. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της. Τώρα θα ήταν έτοιμο να δημιουργήσει τη δικιά του σπίθα. Έφυγε.

Τότε ένιωσε μια ανακούφιση. Τότε άρχισε να τρέμει. Τότε φοβήθηκε, γιατί μέσα σε όλον τον κόσμο είχε εκείνη το πετρωμένο της στα χέρια της και ήταν όλο δικό της. Όλα θα γυρνούσαν, όλα θα πέρναγαν, θα κυλούσε ο χρόνος και εκείνη θα γυρνούσε πάντα στα αστέρια. Μέχρι πολλά χρόνια, μέχρι το άπειρο, οι άνθρωποι θα γερνούσαν, τα δέντρα θα πέθαιναν, οι ήχοι θα στέρευαν μα παρόλα αυτά θα γυρνούσε πίσω. Όμως τώρα ο δρόμος της είναι μπροστά. Και είναι έτοιμη να τον αντιμετωπίσει.

Ταυτότητα

© L'ÉCHO D' EUGÈNE

NO 46 * MARS 2025

DIRECTEUR DE PUBLICATION

Miguel Tesson, Proviseur du Lycée Franco-Hellénique Eugène Delacroix

PROFESSEURS

Irène Antonopoulou, Irène Sanchez

EQUIPE DE RÉDACTION

Μαρία-Ινές Βαμβούκου, Δ1
Amira Pelagia Ben Ahmed, 2nde 5
Χαρά Βλαχάκη, ΣΤ1
Σταμάτης Βλάχος, Δ1
Victoria Dabrowska, 2nde 5
Ηλίας Δημακούλεας - απόφοιτος
Dafni Efstratiou, 2nde 2
Lazaros Franciosi, 2nde 5
Themis Gastine, 2nde 3
Anna Kalatzis, 2nde 5
Ariane Kamaris Lycouriotti, 2nde 3
Θηρεσία Μάκρα, Ε4
Κωνσταντίνος Μεζόπουλος Ε1
Νεφέλη Μωυσιιάδη, Ε1
Aithra Nasiou, 2nde 4
Antonia Panagiota Oikonomidou, 2nde 5
Ανδριάνα Παναγιωτοπούλου - απόφοιτος
Giorgos Paraskevas, 2nde 2
Apollonas Paris, 2nde 4
Hector Plafoutzis, 2nde 5
Serge Sarris 2nde 2
Néféli Shehaj, 2nde 4
Katerina Spatha, 2nde 5
Dimitrios Theodoropoulos, 2nde 2
Elisabeth Triantafyllidi Hauduc, 2nde 3
Tilemachos Tsatsos, 2nde 2
Σοφία Τσουρού, Γ4
Αινείας Χουντάλας, ΣΤ1
Κάρμεν Ψυρρή, ΣΤ1
Χάρης Ψυρρής - απόφοιτος

L'équipe de rédaction remercie Mme Céline Pinon, Mme Daphné Plassmann, les élèves de Cm2B ainsi que les délégués du lycée de la section hellénique qui ont participé au projet avec l'aide de la Directrice du Lycée Mme Joanna Savvinidou, d'avoir confié à la rédaction de l'Écho d'Eugène l'article «Cuisiner avec le «Love Van» pour les sans-abris» .

LOGO DU JOURNAL

Eric Schaal

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Χριστιάνα Μικελοπούλου

ΠΑΡΑΓΩΓΗ

MBike Creative

© Χαρά Βλαχάκη, ΣΤ1

SOMMAIRE • ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- L'accès à l'enseignement supérieur en Grèce...pour les étudiants ayant un baccalauréat français
Dafni Efstratiou, 2nde 2
- L'addiction
Lazaros Fransiozi, 2nde 5
Apollonas Paris, 2nde 4
Hector Plafoutzis, 2nde 5
Serge Sarris, 2nde 2
- 28 février 2023 : 57 morts
• Δεν έχω οξυγόνο
Amira Ben Ahmed, 2nde 5
Katia Spatha, 2nde 5
- Football : amour et peur
Serge Sarris, 2nde 2
- Το πορτοκαλί παγκάκι
Κωνσταντίνος Μεζόπουλος, Ε1
Νεφέλη Μωυσιιάδη, Ε1
- Ευτυχία Σταματάκη, Ε1
- « Trump Gaza » : bonne idée ?
Ariane Kamaris Lycouriotti, 2nde 3
Aithra Nasiou, 2nde 3
Nefeli Shehaj, 2nde 4
Elisabeth Triantafyllidi Hauduc, 2nde 3
- Cuisiner avec « The Love van » pour les sans-abris
Les élèves de Cm2B
- Καλοκαιρινή εργασία
Θηρεσία Μάκρα, Δ4
Dimitrios Theodoropoulos, 2nde 2
- Το σκάκι: Μια προβλεπόμενη άνοδος δημοφιλίας
Ινές- Μαρία Βαμβούκου, Δ1
Σταμάτης Βλάχος, Δ1
- Το Πεπρωμένο της
Σοφία Τσουρού, Γ4

Ευγένιος Ντελακρούά
Lycée Franco-Hellénique

aeefe
Agence pour
l'enseignement français
à l'étranger

Envoyez-nous vos remarques, vos réactions, vos commentaires ou vos articles qui seront publiés dans le prochain numéro de L'Echo d'Eugène: atelierjournallfhed@gmail.com